

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

ADMINISTRACIÓ

REDACCIO

CARRÉ NOU DE S. FRANCESC

núm. 27, pis 2.º

BARCELONA.

PERÍODICH SATÍRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRT Y LLITERARI.

DONARÁ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ.

FORA DE BARCELONA

cada trimestre

ESPAÑA, 8 rals.

CUBA Y PUERTO RICO, 15.

ESTRANGER, 15.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ARREU.

SOBRE 'L MATRIMONI.

A Fransa están à punt de adoptá una lley sobre 'l divorci, proposada per un tal M. Naquet.

Lo divorci! Quin tema més inagotable per un poble com lo poble francès, tant amich de fer lo qu' ells ne diuhen *sprit*, qu' es com si diguessim girar conceptes, fer retruchs de paraulas, paradoxas, *calembourgs* y brometas.

Quin modo de contar anécdotas, quèntos y xascarrillots! Quin modo de ressucitar lo que han deixat impres los escriptors més aguts que s' han ocupat del tema inagotable del matrimoni, del adulteri y del divorci!

L' inagotable Cham, aquest dibuixant que té are qui es vell la mateixa frescura, la mateixa bona sombra que quan era jove, pintava dias endarrera un senyor y una senyora, trobantse sorpresos á la porta de la Càmera, tots dos ab un ram à la ma.

—Hont vás? preguntava ell?

—Vaig à fer lo mateix que tú, à regalar un ram à M. Naquet.

M. Naquet, es com ja 'ls hi dit l' autor de la lley sobre 'l divorci.

Fonaments de la lley sobre 'l divorci:

«Al Orient l' home està segur de ser lo pare del seus fills; la dona ho paga estant reclosa. Al Occident la dona es libre, y únicament la lley fa pare dels fils al marit.

«La lley! Y com que las lleys, segons deya Napoleon I, son fillas de las costums, y com que las costums variyan, vels 'hi aquí, com certas institucions que semblan naturals, poden variar y perfeccionarse.»

Després de haver dit això Napoleon I, s' han escrit mils de novelas sobre 'l mateix assumpt. Balzac, gran novelista, vā posar en aquest monstruós edifici la pedra més ben esculpida: la *Fisiologia del Matrimoni*.

Entre molts altres dona aquests tres aforismes:

—No pot casarse un home, sense que al menos haja fet avans la *dissecció* de una dona.

—La sort o la desgracia de un matrimoni depenen de la primera nit de bodas.

—Lo matrimoni que vulga viure tranquilament, ha de combatre un monstru que ho devora tot, la costum.»

Del mateix Balzac, es lo següent càcul:

«Cada dona casada fá la ventura de tres homes sense contari al marit. Això no vol dir que no hi haja donas virtuosas; no proba sino que las demés en lloc de tres pecats ne cometan tres dotzenas, per la part que toca á las altres.»

Tot està en saber, diu un altre autor, si 'l matrimoni proporciona relativament tants bens com mals y desgracias causa l' adulteri.

«L' adulteri, diu Chambord es una especie de quiebra. No més hi ha una diferencia, que queda deshonrat, precisament, lo qui es víctima de la bancarrota.

Quina diferència entre l' adulteri de las novelas y 'l de la vida real!

La vida real! Escoltin un terme mitj.

En Simon té una dona guapa. Un tinent de caballeria la visita. Un dia aquest tinent, al sortir del quartel canvia 'l seu *kepis* ab lo de un company.

Aquell dia precisament arriba 'l marit més d' hora á casa, y 'l tinent s' escapa ab tanta precipitació, que se 'n vā sense res al cap.

Sorpresa del marit, al trobar lo *kepis* al quartier de la seva dona. L' agafa, l' examina, mira el número y 'l dia següent se 'n vā al quartel. Troba al amo del *kepis*, y del primer Déu te guard! 'l hi vanta una bofetada.

Se desafian y 'l endemà 'l marit moria atravessat de una estocada.

Això es novela.

Y vā are de quènto: es antich. Vā escriure 'l un autor italia, Bocacio, célebre pels seus quèntos.

Aguiluf era rey dels lombarts. Un patje se havia enamorat de la seva dona y una nit, com que l' amor es cego, prengué 'l puesto del rey.

Aquest arribava, pochs moments després d' haverse'n anat lo patje. La seva dona llansa al veure'l una exclamació, y 'l hi esplica que algú s' haurá fet passar per ell.

Lo rey no diu res. S' alsa, pren una llanterna y 's posa á recorre una per una totes las salas del palau ahont dormia 'l seu servye. Va de patje en patje, posant la ma sobre 'l pit de cada un d' ells. Lo cor del culpable, pensa, palpitará més fort que 'l dels altres.

Lo patje criminal 'l ha vist venir: creyentse perdut, acluça 'ls ulls y fingíx que dorm profundament; pero 'l esbatest del seu cor 'l hi fa traició.

—Es aquest, diu lo rey. Y per coneixet' al dia següent, ab unes estisoras 'l hi talla 'ls cabells del costal dret del cap.

Gira l' esquena y 'l patje s' alsa, y ab las mateixas estisoras talla 'ls cabells a tots los demés patjes, de la mateixa manera que 'l rey los hi ha tallat á n' ell.

Al dia següent lo rey crida als seus servidors. Tots estaven esquilats del costal dret. ¡Com regoneix al culpable!

—No es cap tonto 'l que m' ha burlat, pensa 'l rey Aguiluf.

Y luego, alsant més la vèu exclama:

—Vaja, 'l que m' ha faltat, que no hi torni mai més.

Y vā are la vida real.

En Félix té un cafetí y una dona guapa. Lo cafetí 'l hi marxa, perque la presència de una dona guapa sempre crida parroquia.

Un dia la dona guapa 'l hi marxa també.

Vull dir que un parroquiá dels més assiduos la seduheix y se 'l hi emporta.

Gran sensació en lo cafetí.

Al cap de quinze, dias trista y abandonada la dona 'l hi torna à casa.

En Félix calcula:

—Ella es la salvació del meu negoci, pensa, y la perdonà.

Pero la dona culpable se 'l hi fica al quartier y no 'n vol sortir de cap manera. Se 'n dona vergonya. ¿Qué dirà la concurrencia?

—Vaja, diu lo marit, es precis torná al taulell.

—Oh, per mor de Déu, Felix! Jo 'm moriré de vergonya.

En Felix molt imperturbable:

—Com de vergonya! Deixat de tonterias.... ¿Qué 't pensas que tú ets la primera que ha fugit del home? ¡Quants n' hi ha com en Felix!

Un rasgo final:

A Fransa en los judicis sobre separació de un matrimoni se celebra una vista pública.

Per supuesto, no hi falta may l' assistencia de curiosos y de gent aficionada á riure.

Un marit se queixava de que la seva dona 'l desprecia completament; de que 'l despreciava, de que no 'l hi tenia la més mínima atenció.

—May vos ha preslat cap obsequi d' aquells que demostren algun carinyo? pregunta 'l jutge instructor.

—Ah, sí! una sola vegada, respon lo marit. Tenia una petita inflamació, y vā ferme posar vinticinch sangueneras. Es 'l única prova de carinyo que m' ha demostrat en sa vida.

T. DEL F.

PLAZA DE TOROS.

Segunda función gimnástica-taurina, dada en la tarde del domingo 13 de Julio.

Nos hayábamos en er puerto, dentro de las mesmas aguas de la mar, esto de icir dentro, es un icir porque estábamos sobre, ó como quien ice en un vaporazo de gran calibre, y de mas rumbo que una maja macarena de las que se yeban embolicáas en los pliegues de zús airoosas fardas, las entretelas de los desgraciados infelices que por mor de sus pecaos abren de par en par las ventanitas de sus lucernas al encontrarlas á su paso. En este vapor yamado «Lafitte», partia pa Seviya el intrépido, jóven y simpático viajero, er zeñó... Ponce y... con er zolo obgetto de ver á su familia, recoger su petate y largarse otra vez por estos mundos de Dios y por los del diablo, si puede encontrá pasaje y le espiden pasaporte, que á el nada le arredra, pué ni doña Guindana ni su esposo er zeñó Canguelo saposentan en su arma ma templá que los estoques fabricaos en Arboraya.

Habia ido á despedirle con varios amigos, que se habia hecho mientra su corta permanensia en esta ciudad, er zeñó Ponce, mozo crudo á quien se conose en los Estaos Unidos por er Curriyo.

Le deseámo un pròpero viaje y que la misma buena suerte que ha tenio hasta er presente le acompañe por doquier, tanto aquí como ayá, por er Sur y por er Norte; en tierra y en mar, en carril y en tranvia y hasta en globo, si cansao de recorrer la redondez del Universo de este mundo se las enfila por el espacio en busca de otro mas elevao, pa desfogar mas libremente

el airecito de sus pulmones respirando á sus anchas y en toita su libertá.

Oímos entonces un cañonazo y los que fueron siguiendo nos recordaron nuestra obligación y aluego de haber comido, y echao un ratito de siesta, porque quien tiene una hora güena, no las tiene loas malas, nos fuimos trotando hacia el edificio de la circunferencia.

Habia media entráa, por supuesto toa de gente principal y distinguia En el palco corgao no había mas que un arguacil. A las cuatro se escomenzó er «gran suceso» como ician los papeles, y tóoo lo que se jizo es lo que apuntao va siguiendo y lo verá quien quiera pasar la vista por los renglones de las letras que lo esplican.

Er rubio del otro domingo rompió el hielo, entrando en calor en el trapecio. Siguieron dos que saltaban tiras de tela mui tirantes; uno que vestia de encarnao sartava mas que una ardiya. Los ayudantes convierten er redondel en un salón de la Pataca; cada cual va disfrazao á su modo, los uno de paisano, los otro de militares del tiempo atrásao y tóos de «Trapos y hierro viejo.» El traje que mas domina en aqueyos novellos ecuyers de la Barceloneta es el de pantalon colante de velludo, blusa y bota alta de montar.

A luego de los saltos otra vez está en escena er rubio, con su coló natural, ná de emmascaras, con su compañera la que de tan delgá, con una sopla se hace camina un par de leguas. Como que tiene los brasitos cual dos pañillos de tambó, la cuesta trabajo subir; varga que el rubio tiene una mano que no es de mortero.

Finaliza la primera parte con una munion de sartos mortales que daban los que ya habian salido primero á sartar y un chiquijo; el encarnao hizo er gaslo sartó una torre pasando por dentro, no filtrando la pared como el Comendador del Tenorio sino rebentándola en dos tiempos por tóos sus cuatro costaos, y sacabaron los sartos con sartar el mismo fulano por encima de una compañía de dertos castellanos a la Federica que le dispararon sus mosquetes.

Entonces los ecuyers too arreglando la red, pa demostrar su aplicacion y su saber hacian planchas contracciones y dominaciones tan liviantes como las que de costumbre sufre nuestra pobresita patria.

Vimos con satisfaccion que los intermedios se habian escursao.

Un paisano con gorrita engalanaa de coronel, dà la señal pa que la copia de murguitas de las Cortes, no de Madrid, sino de Sarria, toque un paso doble por saludar a Mister Colléen que está saliendo tan mal engiponao como el otro dia. Jace un trabajo sin variacion, tanto que hasta se quedó en camisa como la otra vez apesar de lo critico que füe, y con justicia. Por su facha, por vestir chaquetita de suave, por su bigote recortao, por sus brasos negros del sol y porque —*per peso de sus medallas*— *esquinaba su camisa*. Hubo quien se creyo ver á un alferez del batallón que daba la guardia de honor á cierta heroina que no era negra, segun su nombre de pila.

Nestor y Venoa, fueron mui aplaudios y festejaos con música y se lo meresen. Trabajan con gran serenidad y la mayó presision. Er salto terrible lo dió er mas jovenito de los dos, sin inmutarse lo mas minimo como quien no hace náa.

La Empresa anuncio que daria «diez mil reales» á quien se arrojase de aquella altura. A mi me paese que tuvo suerte de que la gente no lo supo pues no hay pocos desesperaos que por quinientos duros se arrojan desde Monjui al mar, y no vemos tóos los días que de valde se tiran en Madrid der Viaducto de la calle de Segovia al adequino.

Que no repita el anuncio, porque ó sino el domingo no va á tener er dinero necesario para pagá á tantos ciudadanos como se le presentaran con el objeto de emborsarse los quinientos duros aunque sea muriendo pa ganarse la vida.

Ni la pantomima, ni los toros del publico ofresieron na de particular, ni siquiera un mediano revolcon.

Er espectaculo terminó á las siete.

Para el domingo se anuncia «una corrida de burros y dice er cartel, que los que quieran tomar parte... etc. Veremos si fariá el seño teniente de alcalde que no usa polainas, apesar de que le son convenientes; si él no puede asistir que vaya otro, er caso es que la falta de asistencia de un individuo del municipio á la función daria lugar á mucho run, run y seria mu contentaa.

ANDALUZ DEL CLOT.

LO QUE PASA EN LOS TEATROS.

Pobre Benet! Que n' estás de aburrit! Jo no sé qui dimoni 'l feya embolicar! Claro hombras. Figurinse cap als meus anys resistir aquet tracateyu. Ayuy ves á n' els caballs; demà cap al Buen Retiro; ara hi ha estreno a Novedades. Després n' hi ha a n' al Espanyol. Vaja això no s' ha fet per mi. Y despresa qu' un s' amohna y sua com un bastaix anant de un Teatro al altira y aguanta 'ls crits de la propiu, acontenti á tothom.

Ja 'ls dich jo, que si are fos á fer, ho hauria deixat corre. Mes com ho hem d' arreglar som al ball y hem de ballar. Ballèm donchs y encare que la música no soni del tot convenient vingau borras y filem.

En los caballets, com sempre, sols lo públich aplau-deix las castanyas y 'ls bulets que 'l Tony Grice y 'l Antonet ne fan passar de ma en ma entre 'ls seus companys.—Quina gent! Mare de Déu! Creguin que al sentir aquellas riallas, quan se reparteixen butas o quan hi ha aquells tomballons més bés ab un li fa l' efecte que 's troba entre 'ls zulus, que entre personas com cal.

Jo no sé perque la gent se ha d' alegrar del mal d' altri.

¿Qué dihuen qu' ho fan de per riure?

Bueno, bueno, ja 'ls ho darán. Preguntin á casa 'n Roca l' árnica que hi van á comprar los amos del circo y axis compendran que totas aquellas trompadas y aquellas caigudas y danys son de debó y molt de veras. Pero en fi, que 'n treurán si encare que ho palpin per això seria igual. Nada, son los instincts ab que naixen nostres semblants, no hi ha més, los circos, lo mateix que las plassas de toros, han estat, son y serán.

Per treure 'm una miqueta 'l mal gust que 'm va deixar lo Circo vaitj passar al Buen Retiro. Feyan Diorrah, la Ferrer, lo signor Chinelli y el barítono Palou. Alabat siga Déu! Mirin donchs per dos ralets no més, se sent cantar una minyona (es dir jo no se si hu es) que pot ben anar.

Creguin que als Capuchins vells y hasta al mateix Montesion ne aplaudian de pitjors. Y 'l Palou si no hagues acabat fa temps los torrons, vestiria d' allò més per aquell tretavu. Perque de caleyu ja 'n téja. Llásima, que 'l Chinelli siga tan chinó. Vull dir, que pe-gui aquellas curradssas y vají sempre cremat. Pero mirin tot ab tot pot ben pasar.

Per lo que 'm ya agradar més va ser la cabra y la font del canari, això es Mare de Déu! la cascada y sobre tot los llampuchs que passaban fils avall com si lo nostre. Pare Jupiter los hagues enfilats ab una agulla molt llarga de cordill d' en palomá.

En fi per veure y sentir cosas saladas no hi ha com lo Bon Retiro.

Per això dijous va comensar Novedades ab companyia francesa que creguin no 's queda gens ni mica envera.—Quina colla de Musius y Madamas! Varen cantar uns *Mosquetaires*, més magres, que aquells que anavan a caball quant lo Sebastià Junyent passejava lo Carnastoltas y 'm sembla que ab la rebuda que 'l públich te me 'ls va fer, varen agarrar una custípera que ni deuen poder tornar á cantá. Quins xiulets! Mare de Déu! sembla qu' 'm troves a la fira de Sta. Llucia.

Oreich que fins l' Empresari s' va arribar á convenise y en vista del xivarri pensa renovarlo tot. No tardarem á saberlo.

A l' Espanyol... més son tantas las Zarzuelas novas y estan gran lo guirigall que hi ha entre los artistas que prefereixo ocuparme 'n—a solas. La cosa val ben la pena, sobre tot es produccion nacional y ara que fa temps està de moda serne proteccionista fins al molí dels ossos, no vull ser menos jo que 'ls altres, ab això poden contar per la senmana entrant ab un bouquet (ból) ja anaba á fer lo francés) ab un ramillete, això es, de las flors millors, escullidas que 's cultivan en lo jardi de casa nostra.

Y... ara dissimulin.

BENET.

LO MATRIMONI.

EPÍSTOLA SATÍRICA, Á UN AMICH.

CONTINUACIÓ.

VII

Ja som sis; quatre criatures,

ella y yo; sis afamats

que tots sis gastan á doxo

lo que un sol ha de guanyar.

Pobres fillets! Jo 'ls estimo;

son tant monos, tant trincats!

Tant bon punt arribo á casa

ja 'ls sento cridant papá,

papá qu' 'm porta una cosa!

papá, papá, l' amistat!

Jo m' hi encanto, 'm cau la baba,

los allargo á tota la mè,

y ells l' agafan estirantme,

dant mil brincos y cantant.

Y sa mara, pobra dona!

Ara si que ha ben cambiat:

s' ha tornat com una malva;

las augúrias y ls treballs han abandonat lo seu genit: estem més ajermanats era, que no 'l primer dia, llavoras que 's van casar.

Pero, hoy, la ballèm magre,

vivim al dia y en paus!

Aquest diable de quitxala

no m' deixa ni resollar,

pues en bergancins, pulleras,

bassetas y devantals,

y gorras de cop, y ninas,

y calsets, y calsets;

y ara cotó per la nena,

y ara libretas pe 'l gran,

y ara un mánech per la ploma,

y ara per un cartipás...

per més que jo m' escarrassi

y 'm fassí tips de suar,

gasto 'l poch que guanyo, y gracies

si encare tot va marxant.

Cada dia cap al vespre

quan arriba, ja se sab:

disgustos per la canalla.

Me 's veig tots arreconats

y ella molt incomodada.

—Vaja, que passa? que hi ha?

—Que hi ha d' haver. Que aquest ximple

m' ha trençat lo cantí gran!

que aqueix m' ha espallat la escombra;

que aquell altre bordegàs

no 'm vol creure, se 'm subleva

y n' à tiros vol callar.

—Pero, dona, pren paciencia

son petits no 'n fassis cas.

Y llavoras jo 'ls arengó

com si estés molt enfadat,

fins que ploran y 'm prometen

que may més hi tornarán.

VIII.

Passan dies y senmanas, passan mesos, passan anys. De quatre fills que tenia no més dos me n' han quedat. la noya, l' única qu' era, y dels tres noys lo mitjà.

La dona està molt malota, jo ja poso cabells blancs, y entre desgracias y angúrias aném passant y adorant.

Ara tinc un' altre pena: lo xicot té dinou anys, l' any vinent entra a la quinta y està clar, l' hi haig de pagar.

Com compendràs, los apuros per tot això son molt grans, perque i' hoy ab sa carrera maleïda d' advocat, m' ha fet ja gastar molts quartos y per més que n' hi guanyat, no n' hem arreconat gaires, ó, per més bén dirlo, cap.

La noya... quin' altre pessa! no més pensa en festejar; això sí, pretensions moltes, y de llengua, juf, fins allà.

Si ella m' hagues volgut creure s' hauria pogut casar ab lo fill d' un ebanista, qu' està molt bén arreglat: però ja no vol entrarhi.

Ella dona de botigal iells haver de despatxar!

Jo l' li dich. —Pero, minyona, qué som alguns potentats per formarre talis ideas!

Qui sab ab qui 't casaran?

—Més m' estimo ser soltera y quedarme á vestir sants, que no pás tenir de viure ab un beneyt del cabàs.

Y, perque això? Perque 'l jove que j' hi vull aressar, a la quenta es molt pellasso y no vesteix elegant.

Pero, bah! no m' hi amohnio, ja hi estich acostumat a que tots los treus me surtin per la culata: endavant.

(Se continuará)

C. GUMA.

ESQUELLOTS.

L' altre Ajuntament vā sostén la huelga del gas. Aquest en cambi fins tracta d' iluminar alguns carrers ab llum electrica.

Es natural. Tenim ja la primera materia.

¿No saben quina es?

Los mateixos concejals.

Es clar: en certas ocasions s' electrican tant de pressa...

Dugas caigudas: l' una 'l Cardoner de Manresa, y l' altre 'l Diari Catalá.

Molin, una relliscada, que no van parar fins a trobarse als brassos del fiscal de imprenta.

Acte de la vista: l' un divendres y l' altre dimarts.

Dimars y divendres! Quins días!
Desitj nostre: que pugan baixar las escalas de l'Audiencia ab las seves propias camas.

Diu que d' ensa que l' bisbe nou es aquí à Barcelona, ha confirmat a més de 5 mil persones.
Si l' Sr. Cortina dura massa, també es capás de confirmar a més de 5 mil periódichs.

L' altre dia entrava un francés pel portal de Sant Antoni. Naturalment, duya un' orga à coll.

Pero aquella orga anava y venia moltes vegadas, de Sans à Barcelona, de Barcelona à Sans, y l'is del resguard que son molt manejables y curiosos, ván voler examinarla.

Obran la tapa y a dintre hi troben dos pots de llart.
—Això es molt gras! deya un del resguard. Y tenia rahó.

Això 'm fa recordar que un matutero entrava y venia de uns gossos que tenia ensenyats.

Los hi lligava l' bot à la qua, y encara no passavan pel resguard, apretavan à corre. En un tancar y obrir d' ulls eran a casa sèva.

Y a Tortosa?
Una dona volia entrar un colom, y l'is del portal vallen los drets.

—No entrará, deyan.
—Entrara.
—Donchs pagará.
—Entrará y no pagará, contestava la dona, y del dit al fet. Deixa anar al colom, y de una volada se'n va al colomar de casa sèva.

Un filosof deya:—Los consums son una gran cosa. Quan ménos serveixen per despejar las potencias.

Ha fugit lo sagristá de Sant Pere, emportantse 'n 50 duros.

Figürinse si en lloch de 50 duros, arriba à empotarse'n las claus del porter del Cell! Quin trastorn!

Are esperém que farán rogativas com à Santa Ana.

Lo dia dotze de juriol, los empleats de telégrafos encara no havian rebut ordre de cobrar la paga.

A telégrafos, tot se retrassa, los partes y la paga dels empleats.

Una escena en lo jugat municipal de Sant Bertran: Duhen una noya à inscriure al registre civil, y al preguntar al pare quin nom desitja posarli, aquest respon:

—Fraternitat.
Lo jutje municipal se nega à firmar l' acta de l' inscripció. ¿En virtud de quina llei?

Are pòrtinli una noya y diguinli:—Pòsili Llet, y la inscriurà.

Los hi sembla impossible?
Donchs no 'u estranyin: jo miro l' martirilogi y entre mitj de la Verge dels Dolors, la Verge del Carme, y la Verge de l' Assunció, hi trobo la Verge de la Llet.

L' altre dia publica l' Diluvi un judici critich de un' obra, el Anillo de hierro, que 's representa al Espanyol.

Lo judici, més o menos dur, més o menos acertat, era legitim.

Y uns senyors per contradirlo publican una fulla plena d' insolencies, taxant de insolent aquell judici critich.

Los autors d' aquellafulla, per darse xarol se titulaban mestres ab tota la modestia imaginable.

Y 'ls mestres deyan: «La critica debe corregir deleitando.»

—Ay Senyor! Vaja senyors mestres, tornin à estudi, que lo que ha de corregir deleitando no es la critica, sinó la comèdia.

Això ho saben fins los nens que ván a la classe de retòrica.

L' aygua escasseja: hi ha fonts que no més rajan de gota en gota.

Al parlar d' aquestas fonts, no 'ns referim al senyor Font-rodon.

Encara que a las fonts en que l' aygua hi escaseja, son tantas las donas que hi fan redona...

Al cementiri no s' hi cap.
Si volen puesto ho han de demanar ab una pila de días d' anticipació, y encara s' esposan a quedarse fora.

Y l' Ajuntament are s' ocupa de fer un cementiri nou.

Pero surten los capellans, y diuhen:—Ja 'l farémos nosaltres.

Perque l'is capellans, aixis com l' Ajuntament vol cobrar los consums dels vius, ells volen los consums dels morts.

Aquest dia l' espeditent va quedar sobre la taula, y l' senyor Toda, un concejal, més cremat que un cabó de realistes, va dir:—Si aquesta setmana no pot enterrarse, després que no 'm donguin la culpa à mi.

Lo Sr. Cabot va posarli la forma dintre de la saba.

—A que venen aquestas pressas, després qu' hém tingut aquest espeditent mesos y anys enterrat dintre de las oficinas?

Jo proposo una cosa.

Tota vegada que l' Sr. Fontrodona va a totes las profesions y es de creure que té molt bò ab los sants del Cel, que s' hi envíhi una sollicitud, demandant que no 's mori ningú, fins que tinguem cementiri nou.

Mareta mèva! Quins passos passan!

Figürinse que no més per haber reliscat el peu aquell periodista teatral de la lutchana y dels pantalons blanquinosos es veu obligat à despenjar la guitarra que tenia arraconada plena de pols y trenyinas y a enseñar novament la serenata del Faust.

—Ay! Ay! Ay! Perque?

—Res, per tornar pels cafès de Vilanova y lo Geltru... (es dir pot ser será molt més lluny) à fer lo captiri ab lo plat de lluna.

—Y doncas? Que ha passat?

—Res, deu nos enguard de una empasonada.

—No es veritat Sr. Mosquit?

QUENTOS.

Un geperut sempre estava alegre.

—No sé com tenint aquesta tara de la naturalesa, l' hi deya un amich, los geperuts sempre estèu de broma.

—Ho fem, va respondre aquell, per enganyar al mon. Aixis no 'ns pren per geperuts, sino per gent que 'ns tortem de riure.

Una dona expressava la bondat del seu marit, diuent:

—Ay! es tant bò, tant complacent y tant amable l' meu Ignaci, que quan jo estich costipada, ell tús per mi.

En un restaurant, un senyor que 's menja un plat d' arròs hi troba una pedra y 's trencà una dent.

Grans protestas del consumidor, mentres escup sanch. L' amo del restaurant ab molta amabilitat:

—No serà res, no tinga cuidado: aquí en aquest establiment, pels casos semblants, tenim sempre preparat un dentista.

Un home que ha pujat de res y té actualment una gran fortuna, està carregat de vanitat.

Quan véu un pobre, diu:

—Fés com jo, mestre: à mi ningú m' ha ajudat per res; jo mateix m' he fet, jo tot sol.

Y ell ho fà tot.

Un dia li convida un amich, y va per servirli un plat de cassa.

Ell respon:

—De cassa, si no me la mato jo mateix no 'n menjó.

—Vols una truita, donchs?

—No, respon la mestressa de la casa: lo nostre amich no voldrà truita, si ell mateix no 's fà 'ls ous.

Un coneigut meu busca pis. Ne troba un y avants de anarlo a seguir l' hi pregunta l' porter:

—Té familia vostre?

—Si senyor; tinc dos criatures.

—Llavors no 's cans; l' amo no vol criatures à la casa.

En aquell moment baixaven dos nens per l' escala cridant com uns condemnats.

—Y donchs, y aquests? pregunta l' llogatè.

—Això no son criatures, respon lo porter: son los fills del amo.

A l' escollera de sota Montjuich hi ha dos senyors que pescan. Cada diumenge s' hi troban, s' hi estan tota la tarda y se'n tornan sempre sense ni un xanguet.

—Quina afició més total diu un d' ells.

—No me 'n parli, respon l' altre; pero jo encara trobo més tonto, passar tot lo diumenge ab la dona.

A una nena que era al colègi, l' hi preguntava la seva mamà que havia anat à visitarla:

—Vaja, ¿qué tal? ¿Com vá l' piano? Fas progressos?

—Uy! respon la filla: jo 'u crech. Mirí l' altre vegada que vá venirme à veure, recordo que sempre que toca-

va à quatre mans ab la mestra, jo m' atrassava de dos compassos. Donchs mirí, are jo n' hi porto tres de ventatge.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

Es una segona quarta
tan tres quarta y tan graciosa
que es més fresca qu' una rosa,
més bonica que 'l total.
Y un cop que vaig preguntarli
—¿La gracia, nineta hermosa?
Me respondé molt joyosa
—Se 'm total invers hu quart.

A. CASTUB.

II.

Un dia 'm va prima un tot
qu' una noya que sa dona
ha criat, té molt segona
y qu' estima'l més no pot.

RALIP.

MUDANSA.

Me don la tot una tot
de tot per ferme unes calzas,
y ara 'm tot sigui son criat
—Y hu serás?

—¿Que vols que hi fassa?

QUELUSETA.

FUGA DE VOCALS.

S. q. st. f. g. nd.v.n. s.
t. s. g. r. q. 'n s. br. s.
v. r. ; i n. n. n. n. n.
n. n. n. s t t . g. l ?

PEPA Y LOLA.

CONVERSA.

—¿Qué tal Felip?

—Molt bò Jordi.

—No sabs que 's vá casar lo Sr. Gil?

—No, ¿Y com se diu la seva dona?

—Are la acabém d' anomenar.

FRA-DIÀVOLO.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1 2 3 4 5 6 7 8 . . .	—Un poble de Catalunya.
4 5 3 4 7 8 2 . . .	—Un altre.
4 5 3 7 8 5 . . .	—Un altre.
8 5 3 7 . 4 . . .	—Un altre.
3 5 1 4 . . .	—Una ciutat.
8 7 4 . . .	—Un aliment
3 7 . . .	—Una nota.

NOT DE SECRE.

COMBINACIÓ NUMÉRICA.

Sustituir los pichs ab números que multiplicats horitzontal, vertical y diagonalment l' un ab l' altre donguen un producte de 2160.

APRENTENT DE POETA

GEROGLIFICH.

Gustos.

LOPEIX.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.—Cor-ba-ti-nera.
2. IDEM 2.—Ca-sa-da.
3. ENDEVINALLA.—Maleta.
4. FUGA DE VOCALS.—Un cantadò cantaba al cantò una cansò que à tothom encantaba cant tant encantadò.
5. PREGUNTAS.—1.ª La O. 2.ª La I.
6. ANÀGRAMA.—Pau, Pua, Upa, pau.
7. LOGOGRIFO NUMÉRICH.—1.ª Hostalrich. 2.ª Tarrasa. 3.ª Tortosa. 4.ª Sarrià. 5.ª Oristà. 6.ª Tossa. 7.ª Horta. 8.ª Salàs. 9.ª Torà. 10.ª Sort.
8. GEROGLIFICH.—Sota del mar hi ha grans tresors.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, fill, Arch del Teatre, 21 y 23.

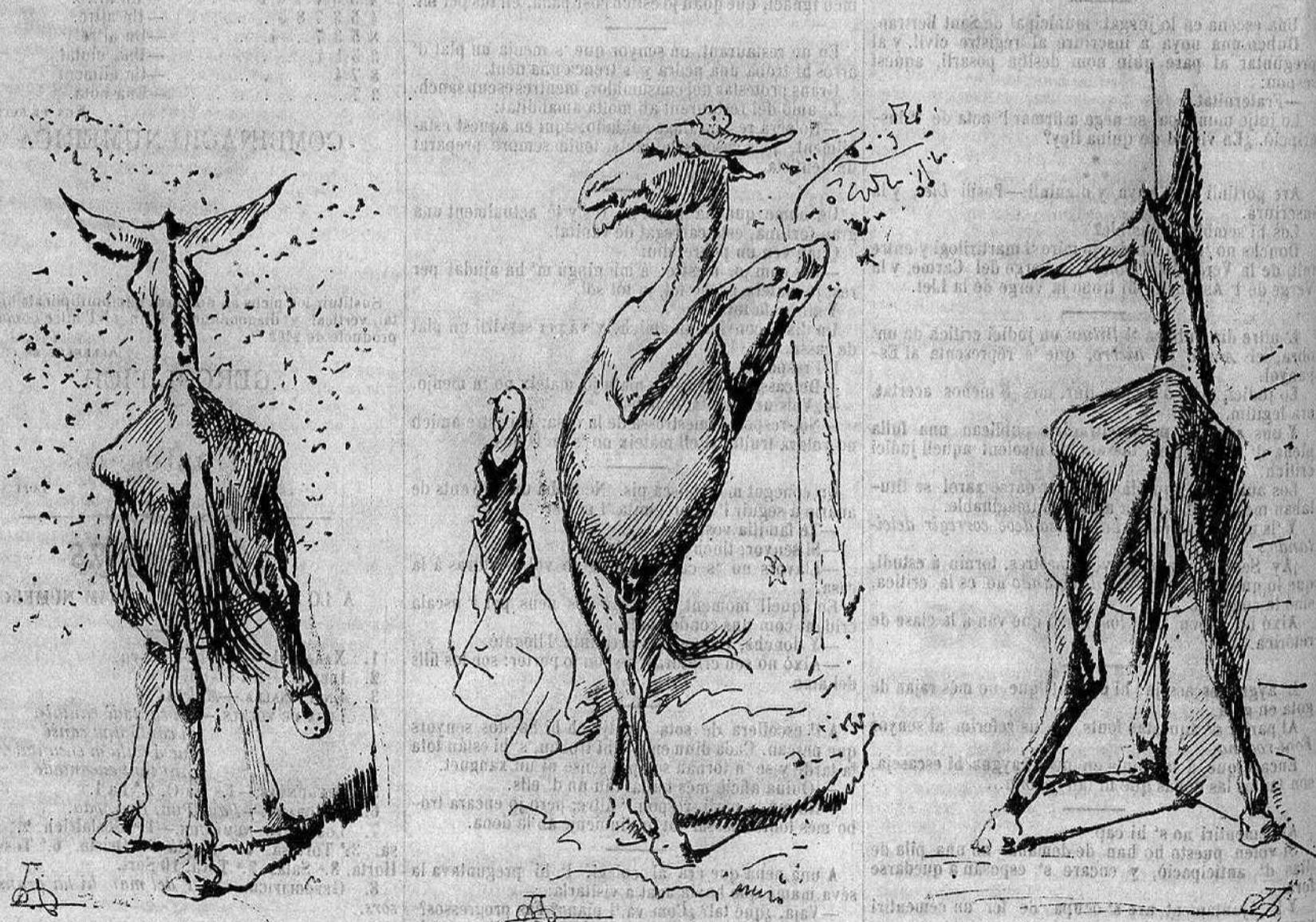
ASES POPULARS.

L' Ase que molts no han vist.

L' Ase qu' està malalt, té mal à la poteta

y l' ventre li fa mal.

L' Ase magre (plé de moscas).

L' Ase d' en Mora.

L' Ase reconer.